

HRVATSKO SRCE

2010-2011

NASA HR SKOLA U RIMU

DRAGI UČENICI I RODITELJI!

Dragi učenici i roditelji

Vrijeme leti i leti te nas evo, brže bolje, u novom našem petom broju lista "hrvatsko srce."

Za godinu dana smo stariji, zreliji, obogaćeni novim životnim iskustvima.

Svakim danom vidimo koliko je toga za naučiti i otkriti.

Znanje je blago. Kažu "Koliko znaš, toliko i vrijediš."

Učenici Hrvatske škole toga su svjesni, jer iako se vidimo jednom tjedno, upijaju kao spužve sve što im je novo.

- Je li se piše svjetlo ili svijetlo?

- Što se dogodilo 1991. god. i zbog šega?

- Zašto je riječ -leptiru (u rečenici) dativ, a ne lokativ?

- Tko je Ivana Brlić-Mažuranić?

- Tko je Ivica Kostelić?

Sve su to divna pitanja koja zaslužuju iste takve odgovore!

Na bezbrojne ovakve upite tražimo i dobivamo odgovore u nasoj školi.

Zato dodajte djecu i budite s nama novi učenici.

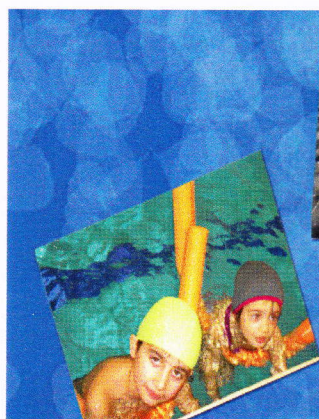
Čekamo vas!

Vaša učiteljica

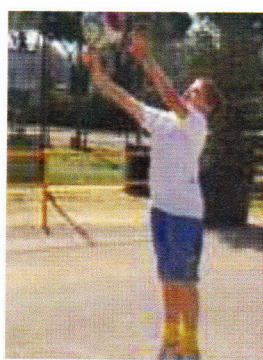
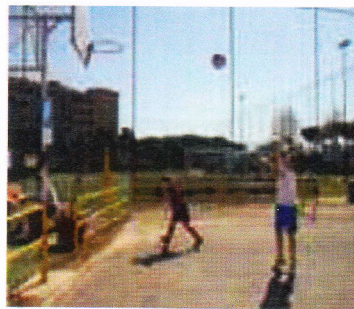
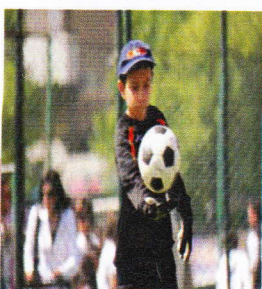
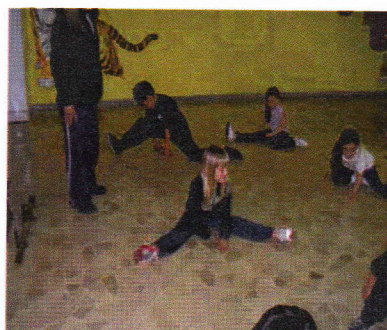
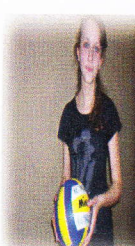
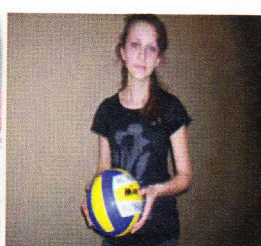
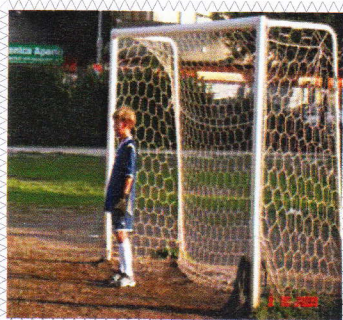
RENATA GRGUREVIĆ

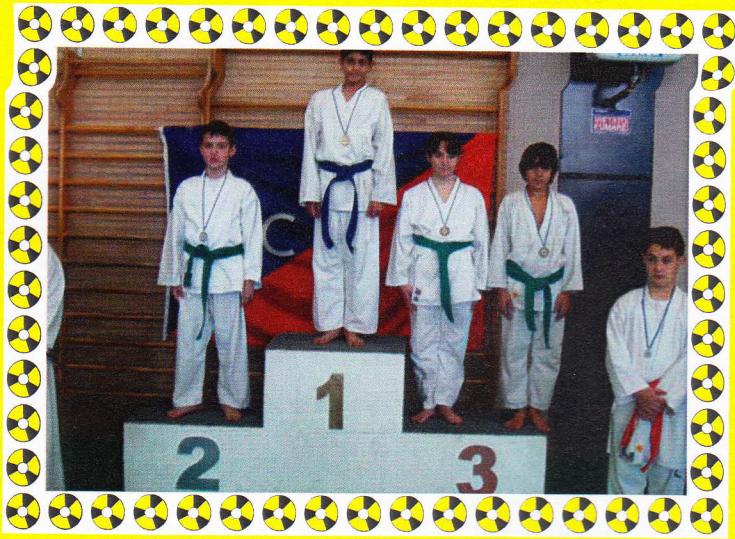
SPORTSKI KUTAK

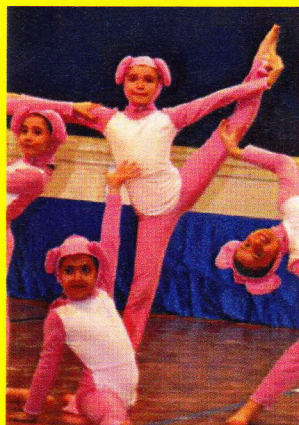

MILSPORT

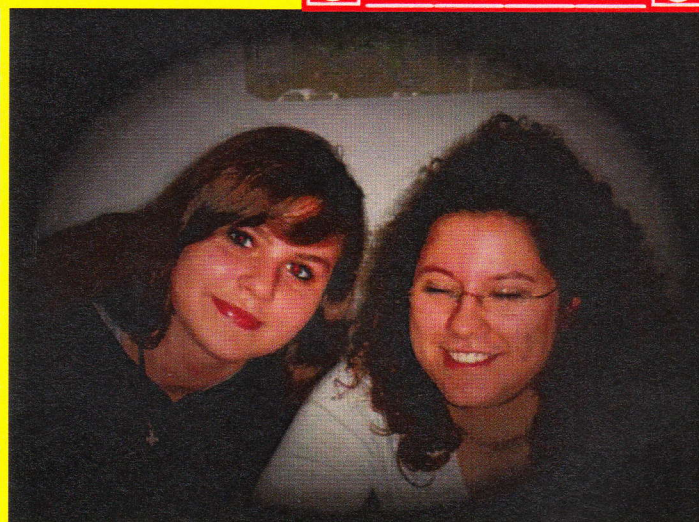
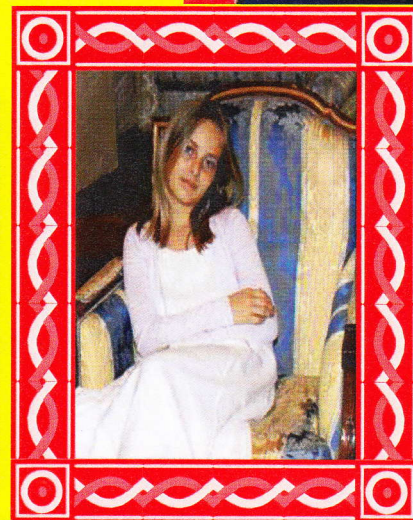
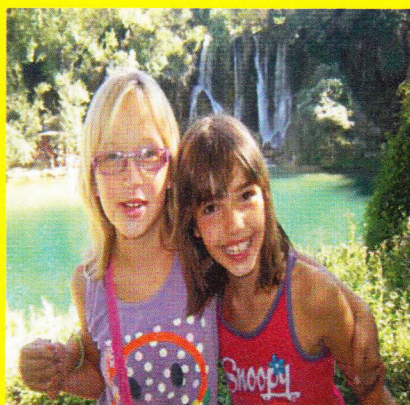
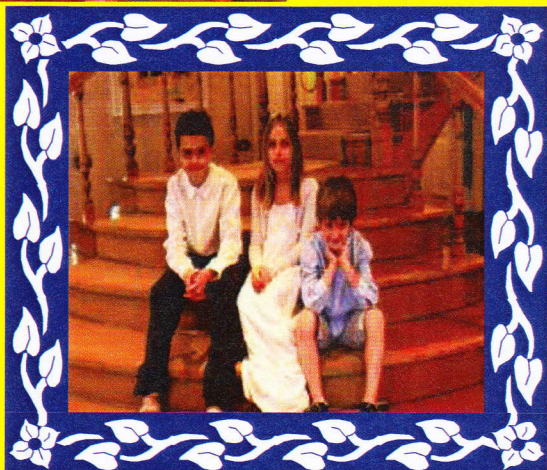

★ NASI MALI PRIVACI ★

Veselimo se... Veselimo se...

SVETI NIKOLA

U višenamjenskom prostoru Veleposlanstva održan je tradicionalni susret s roditeljima i djecom Dopunske škole hrvatskoga jezika u Rimu u prigodi blagdana Sv. Nikole. I ove godine na ovu dječju „feštu“ odazvao se veliki broj djece i roditelja, njih pedesetak. Bilo je i roditelja s malom djecom predškolskog uzrasta, koji su razdragano pratili predstavu. Ovo je već peto „Nikolinje“ zaredom i ukupno deseti susret s našim mališanima koje Veleposlanstvo dva puta godišnje (blagdan sv. Nikole i završetak školske godine) organizira u suradnji s učiteljicama Dopunske škole i rimskom Hrvatsko-talijanskom udrugom.

Ovogodišnje dječje slavlje pripremila je njihova učiteljica prof. Renata Grgurević, koja se još jednom zahvalila veleposlaniku, njegovoj supruzi i djelatnicima Veleposlanstva na potpori u obavljanju svoje dužnosti, Hrvatsko-talijanskoj udruzi i njezinom predsjedniku gosp. Mirku Šikiću, te Papinskom hrvatskom zavodu Sv. Jeronima i rektoru mons. Juri Bogdanu. U prigodnom recitalu, skečevima i pjesmi, prilagođenim uzrastu djece i vezanim na teme učenja hrvatskog jezika i predstojećih božićnih blagdana, izredali su se svi školarci od najstarijih do najmlađih. Njihove razdragane izvedbe burnim su pljeskom nagradili nazočni roditelji i uzvanici.

Nakon uspješno izvedene priredbe djeci i roditeljima se obratio veleposlanik Tomislav Vidošević. U svojoj pozdravnoj riječi veleposlanik se zahvalio učiteljici Renati Grgurević na njezinu hvalevrijednom trudu, te pozdravio i zahvalio se svim roditeljima na njihovom odazivu i suradnji, a posebne pohvale i čestitke uputio djeci koja su nam priredili još jedan tako radostan događaj.

Nakon veleposlanika djeci i roditeljima se obratio i predsjednik Hrvatsko-talijanske udruge dr. Mirko Šikić naglasivši kako ovakvi susreti snažno doprinose učvršćenju zajedništva, te pozvao roditelje na zajedničko nadilaženje svega onoga što nas eventualno razdvaja u traženju onoga što nas spaja, čemu su primjer i ovakvi susreti.

Po završetku priredbe u protokolarnom salonu Veleposlanstva djecu je skromnim i prigodnim darovima iznenadio i posebno razveselio Sv. Nikola. Nakon toga je priređen prigodni domjenak, a u ime roditelja gđa Emanuela Puharić uručila je poklon veleposlaniku i njegovoj supruzi zahvalivši se na svemu što čine u potpori aktivnostima Dopunske škole.

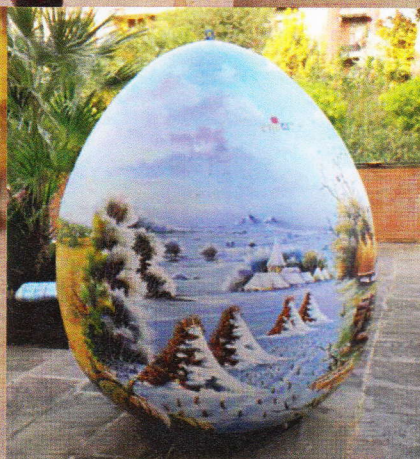
BOŽICNI IGROKAS U VRAH

Skolski glumci

OBICAJI NASIH BAKA

"Pisanica od srca"

USKRS 2014

ZAGORSKI

ŠTRUKLI

Kuharica malo zbori
da joj rucak ne zagori

Preparazione

In un'insalatiera si mette la farina con il burro sbriciolato e si aggiunge zucchero, sale, olio, panna montata, yogurt e latte. Lavorare l'impasto e ottenere la sfoglia piuttosto sottile. In un'altra terrina mescolare accuratamente con un cucchiaino di legno formaggio, panna acida, uova e zucchero fino a farla diventare compatta. Disponete la pasta sfoglia in una teglia, mettetevi sopra uno strato di ripieno e arrotolatela. "Štrukli" si può mangiare sia salati sia dolci, a vostro piacere. Buon appetito!

ZAGORSKI ŠTRUKLI

KUHANI SLATKI

Preparazione

In un'insalatiera si mette la farina con il burro sbriciolato e si aggiunge zucchero, sale, olio, panna montata, yogurt e latte. Lavorare l'impasto e ottenere la sfoglia piuttosto sottile. In un'altra terrina mescolare accuratamente con un cucchiaino di legno formaggio, panna acida, uova e zucchero fino a farla diventare compatta. Disponete la pasta sfoglia in una teglia, mettetevi sopra uno strato di ripieno e arrotolatela. "Štrukli" si può mangiare sia salati sia dolci, a vostro piacere. Buon appetito!

Suze kojih se ne stidim

Mislio sam, puno sam mislio...pokvarila mi je zivot, a ja sam je jos htio.
Zelio sam je vise nego zrak,vise nego zemlju pod nogama.
Sjecam se jos kad mi je dala prvi poljubac, to mi je bio najveći trenutak radosti.
Kad mi je rekla da joj se svidam, srce mi je iskocilo iz prsa od sreće.
Ja sam samo mislio na nju. Nijednu drugu nisam primjecivao.
Sanjao sam kako bismo zajedno bili, kako bi se jednoga dana oženili i imali djecu.
Sjecam se naseg izlaska u centar Rima, u Villa Borghese, park ljubavi ,
kad mi je rekla da kazem cijelom svijetu da ju volim, a rekao sam joj to tiho u uho, jer je ona bila moj svijet.
Kad odjednom...poruka...ona prokleta poruka. Na njoj je bilo napisano kako me zeli ostaviti,
jer voli drugog. Kad sam to citao bilo mi je kao da su me nozem pogodili u srce.
Nisam plakao...potekle su mi dvije suze iz oka, dvije gorke suze...kojih se ne stidim.
Taj dan zelio sam umrijeti. Bila je to moja prva ljubav.
David Antunovic, 18 godina - IV gimnazije

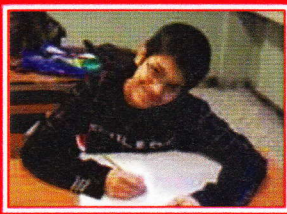
Kako sam majci uljepšala dan

Sjecam se,kad sam imala devet godina,da je moja mama dosla s posla
puno,puno umorna.Kuca je bila neuredna i mama nije mogla stici sve
urediti. Ja sam tada odlucila pomoci joj.
Pocela sam pospremati.Dok se mama otusirala sve sam pospremila i
ocistila.Mama je bila jako sretna i ugodno izne-
nadjena da mi je odmah dala veliki poljubac.
Bile smo sretna.Od tada cesto pomazem mami
tako da imamo vise vermena za nas.
Marta Sokic,10god. peti razred

OPROSTIO SAM PRIJATELJU

Oprostio sam prijatelju na neobicnan nacin.
Mog prijatelja sam upoznao u prvom razredu.Jos i danas smo najbolji.On se zove Aaron.
Dolazi iz Etiopije,iz Afrike.Kako ni on ni ja nismo Talijani,iako govorimo talijanski,uviijek
smo se nalazili u istim situacijama koje su nas sve vise zblizavale.Uvijek smo se salili,
puno razgovarali,smijali,ali i svadjali.Jednog dana je Aaron pretjerao sa salom,a ja sam
si obecao da mu to necu nikad oprostiti.Medjutim,kako kaze jedna izreka:"Nikad ne reci
nikad."Svaki dan sam sve vise bio ljut na njega,ali i na ostale iz svog razreda.Sto su vise
dani prolazili ja sam se sve vise ljutio,samo sto se vise nisam mogao sjetiti zasto.
Zasto smo se uopce posvajali?!?
Nisam mu htio oprostiti iz principa,ali morao sam si priznati da kako su dani,tjedni pa i
mjeseci prolazili da se razloga svadje vise i ne sjecam.Tako sam dosao do zakljucka
da sam mu oprostio na vrlo neobicnan nacin.
Sve je zaboravljeno,a Aaron i ja smo i dalje najbolji prija-
telji.
Josip Martinovic
13 godina,

Z
L
A
T
N
A

R
I
B
I
C
A

ZANIMLJIVO PUTOVANJE

Moj život prije...upravo je ovako izgledao: ostajala sam se, doručkovala, oprala bih zube, obukla bih se i otisla u školu. Pozorno slušala nastavu, a ponekad samo buljila kroz prozor. Kad bi škola završila vraćala bih se doma autobusom. Doma bi svi zajedno rucali, a onda svatko pisao zadacu (jer nas ima četvero). Poslije zadace gledala bih TV, slušala glazbu, crtala ili se nalazila s prijateljima. Napok toga slijedila je večera, pa gledanje TV i na kraju svi na spavanje. Tako dan za danom prolazili su tjedni i mjeseci. Sve do jednog jutra kad je sve bilo drukčije. Probudila sam se neobično vesela. I sama sam se zacudila tom veselju. Uopće nisam mislila na to da moram u školu! Jednostavno znala sam da je to sretan dan. Svi su me za doručkom promatrali i cudili se energijom s kojom sam započela jutro. U razredu su svi mislili da sam posasavila. Ali grijesili su, ja sam jednostavno bila sretna, a ubrzo sam shvatila i zasto. Profesorica nam je donijela izvrsnu vijest: zanimljivo putovanje. Rekla nam je da se prijavimo, ako smo zainteresirani. Mjesto putovanja bio je New York i svi smo se mislili prijaviti. Imali smo tjedan dana da odlucimo, a ja tjedan da nagovorim svoje roditelje da pristanu.

Svaki sam dan pomagala, bila dobra i ne stvarala probleme, obećavala da cu pisati zadacu s Kristinom (mojom mladom setrom) itd. Stvarala sam kompromise sve do subote kad sam napokon dobila odgovor na svoje pitanje: "Mogu li ici?", koje sam postavljala svaku vecer. Skakala sam od sreće grlila mamu i zahvaljivala tati.

Spemanje za to putovanje trajalo je dva mjeseca. Dani su polako prolazili, a svaki bi dan bila sve vise uzbudena. Napokon stigao je ocekivani trenutak.

Avion je poletao u osam sati ujutro. Toga sam se jutro probudila jako rano i nestrpljivo cekala da se i ostali probude, pa da poletim u New York. Kovčeg mi je bio prepun potrebnih i nepotrebnih stvari, ali srecom tata ga je nosio umjesto mene.

Nasla sam se s razredom na aerodromu, pozdravila roditelje i krenula cekirati kartu. Ukrećali smo se u avion i ubrzo krenuli. Svi smo zajedno rekli: "Napokon!"

Predali su nam plan puta, kojem smo se obradovali, a najzanimljivije je bilo to sto je za zadnji dan bilo napisano "IZNENADENJE".

U avionu smo svi nesto radili, a kad bi stvarali previse buke profesori bi nam se prijetili povratkom doma.

Obavijestili su nas da stizemo i odmah sam pazljivo pogledala kroz prozor. Odusevila sam se: New York je izgledao kao skup malih sjajnih zutih tockica... Smjestili smo se u sobe i zaspali jer je bilo vec jako kasno. Ujutro smo se probudili i poslije dorucka krenuli u razgledavanje grada. Proveli smo cetiri dana razgledavajući njegove djelove u koje je podjeljen: Mhanattan, Long Island, Brooklyn, Queens, Bronx. Naravno vidjeli smo samo ono najvaznije npr.: GROUND ZERO, BROOKLYNSKI MOST, CENTRAL PARK, LITTLE ITALY, BROADWAY, FLATIRON BUILDING i jos ponesto.

Sve me u New Yorku odusevljavalo: ogromni neboderi, ulice koje su preplavljene ljudima, semafori koji se pale i gasu bez prestanka. To je nesto koje ako ne dozivis ne mozes u potpunosti objasniti.

Peti dan popeli smo se na vrh kipa Slobode. Vidjeli smo cijeli grad. Bilo je prekrasno. No najbolji je bio sesti dan.

Posjetili smo slapove Niagare, najveći slapovi na svijetu. To je stvarno nesto najzujbudljivije koje sam doziviljela. Sva ta voda, njezina snaga, zvukovi, buka izazvali su u meni divljenje.

Ugodno smo se iznenadili kad nam je vodice rekao da je NIKOLA TESLA, iz nase male daleke Hrvatske, uz pomoc Georgea Westinghousea, zasluzan za prvu hidro-elektiranu na slapovima i za elektrifikaciju svijeta. Vodice nam je takoder pokazao spomenik kojeg su Tesli sagradili za njegova djela.

Vratili smo se u hotel i proveli zadnju noc tamo. Naravno nije moglo proci bez velikog tulu. Bili smo svi zadovoljni jer je to putovanje nadmasilo sva nasa ocekivanja.

Kad smo se vracali u sebi sam se prisjecala rijeci vodica i mislila kako smo mi Hrvati mala nacija, ali ipak smo svugdje poznati kao sto i kaze pjesma "MALO NAS JE AL' NAS IMA!"

Valentina Martinovic,
14 godina, prvi srednje

Zlatna ribica

Najdraži lik iz priče

Od svih likova meni je najdraži Petar Pan. Ja bih dao sve da mogu živjeti kao on. Sanjam da letim cijeli dan i da se ne moram brinuti za nikakve obaveze.

Ja mislim da nas dvojica sličimo. Obadvoje ne želimo rasti i brinuti se za ikakve obaveze, samo se igrati i zabavljati.

On je meni najdraži lik jer je dječak mog godišta kakav bih i ja htio biti. On je meni pojam. Teško je naći nekoga tko bi te odveo u drugi svijet gdje se cijelo vrijeme igraš i zabavljaš. To je sigurno san svakog dječaka. On ne voli školu niti težak rad, a niti ni ja. On ima puno prijatelja i uvijek ih štiti i brine se za njih. Ja mislim da je to veoma plemenito i ja to jako poštujem. Uz to voli zezati druge ljude i smiješan je. To je razlog više zašto mi se sviđa.

Da sam ja Petar Pan pomogao bih svijetu jako puno. Postao bi heroj, kao on. To bi mi stvarno bilo drago. S obzirom da bih mogao letjeti, spašavao bih ljude u požarima, ljude u avionima, ljude koji su izgubljeni. Kad ima gužve na cesti letio bih preko prometa umjesto da idem autom. Imajući karakteristike Petra Pana bio bih i dobar borac i hrabar momak. Borio bih se protiv lopova i kriminalaca i spriječio da nikome ne naude ili nešto loše naprave. Više ne bi bilo zla, nego samo veselja i zabave za svih.

Ako ne znate priču o Petru Panu, ja ću vam je ukratko ispričati. On živi u "izmišljenoj zemlji" sa šest izgubljenih dječaka. Na otoku postoji naselje Indijanaca i Kapetan Kuka sa njegovim velikim brodom. Kapetan Kuka mrzi Petra Pana i želi ga mrtvog, ali nikako to ne uspijeva. Jedan dan je Petar Pan došao na naš planet i poveo Wendy i njezina dva mlađa brata. On ih je odveo leteći u izmišljenu zemlju. Tamo su se zabavljali sve dok se na kraju priče ne sazna da je Wendy sve zapravo samo sanjala.

12 Mjesec

Meni je dvanesti mjesec veoma posebno doba godine. To je doba kad je cijela obitelj na okupu, svi su sretni i svi su dobre volje. Prvo slavimo Svetoga Nikolu. 6.12. nam on dođe i stavi nešto u čarapu ili cipelu, većinu puta slatkiše a katkad i druge vrste poklona. To jutro se ja, moj brat Ivan i moja sestra Anamarija rano probudimo i bryo dotrčimo do naših cipela da vidimo što je Sv.Nikola donio. Skoro pa svaki put kad je došao Sv.Nikola dao nam je iste slatkiše tako da se ne svađamo tko je dobio bolje. Poslije Sv.Nikole dolazi Sv.Luce 13.12.. Dok spavam, Sv.Luce dođe i ona isto stavi slatkiše, ali ih stavi ispod jastuka. Osobno mislim da je njezina misija puno teža...Napokon dođu 2 posebna dana: Badnjak i Božić. Na Badnju večer dobijemo naše poklone navečer i otvorimo ih. Inače slavimo badnju večer snašim rođacima i ostalim članovima obitelji. To je općenito nama drago zato jer nam fale i zato jere dobijemo puno više poklona. Večerao svi zajedno. Nakon toga, par minuta prije ponoć tata, stric, rođak i ja idemo vani da palimo vatromet za Božić. Otkad smo u Rimu, idemo svaku godinu na ponoćku misu u Vatikan. Za večeru jedemo meso i za dessert fritule. Nakon toga igramo se

Moj tata

Moj tata se zove Zdravko, a prezime mu je Antunovic.

On ima 41 god. Ima odgovoran posao.

Moj tata ima skoro stalno pravo: kad se brat i ja posvadjamo,

tata uvijek pravedno predloži rješenje.

Mislim da on ima dva odlična sina i odličnu ženu. Ona je moja

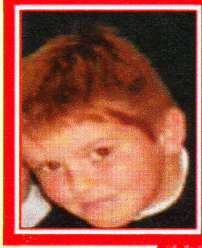
mama koju obozavam.

On je vrlo dobar kao tata jer mi sve posudi kad mi nešto treba,

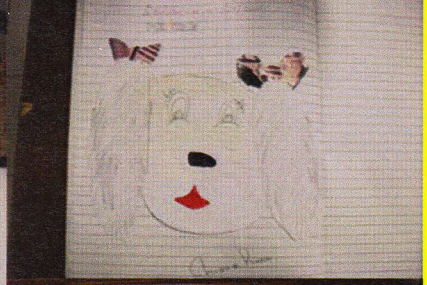
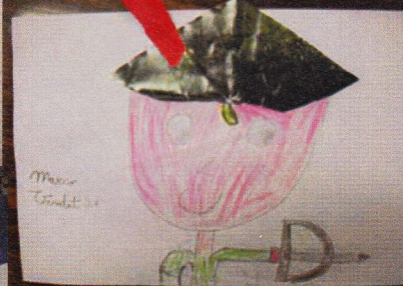
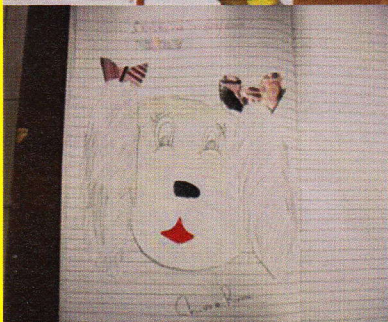
ali kad je toga previse nježno me zaustavi.

Ima veliko strpljenje jer nije bas lako živjeti s nama.

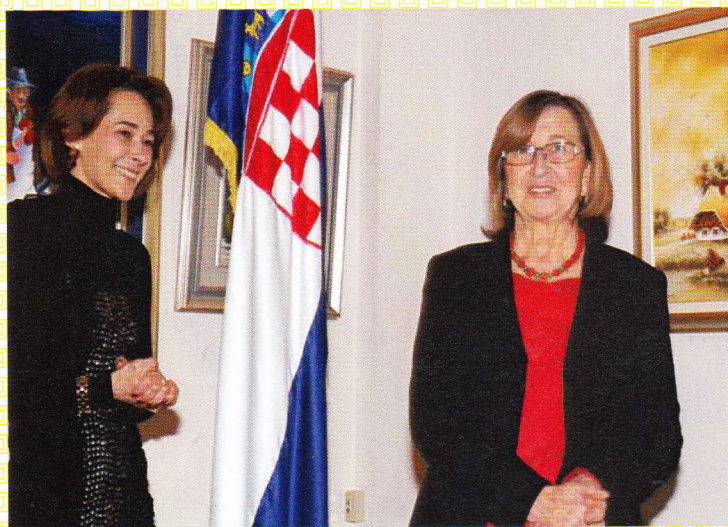
Bartol Antunovic, 5.r.

MASKARE

DAN ZENA 2011 VELEPOSLANSTVO RH

MAME...MAME...

Kad mama i tata kazu ne

Mama se uozbiljila i rekla:

"Ne smiješ, ne možeš i ne ćeš!"

Tata se naljutio i rekao:

"Ni slučajno, da ti nije palo na pamet, da se nisi usudio!"

Što mi je preostalo nego

zatražiti pomoć bake i djeda.

Oni su se nasmiješili i rekli

"Kako ti želiš, zlato dedino!"

"Kako ti želiš, sunašce baki-
no!"

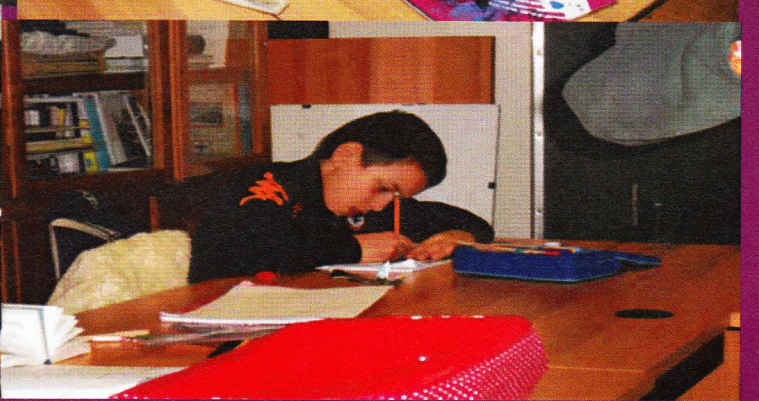
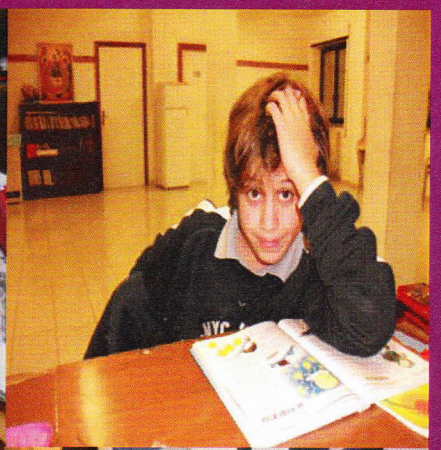
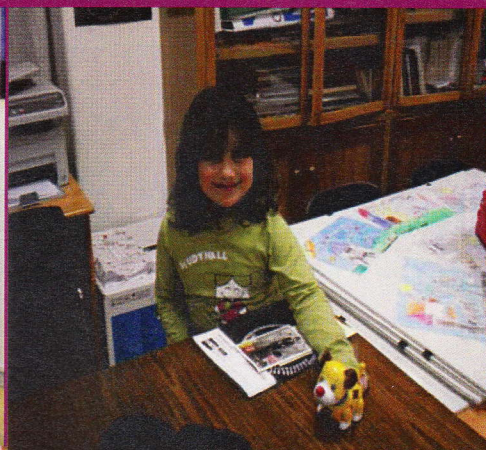
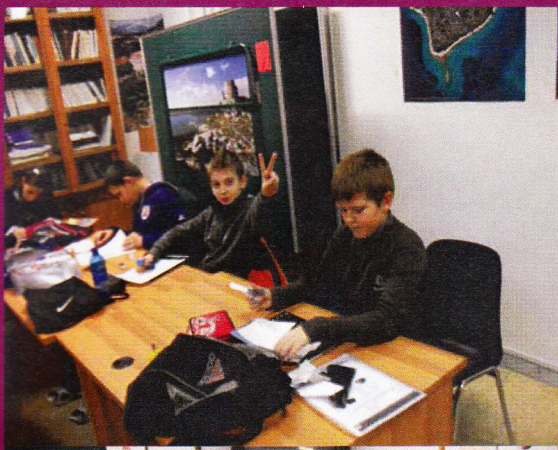
sada kad god ne znam što da
radim- pitam baku i djeda.

Jadranka Oštarčević

NASTAVA U HR SKOLI U RIMU

Da Nove Zlatne (From Nine Golden)

1. **Čisto more** (Clean sea) - **MIRO VODAT**

2. **Da Nove Zlatne** - **ANASTASIA**

3. **Monta Sorbi** - **CHIARA RUSSO**

4. **Auto koji ide pomoću vodene energije** (Car that goes with water energy) - **ALESSANDRO**

5. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

6. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

7. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

8. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

9. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

10. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

11. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

12. **Čisto more** (Clean sea) - **ANTONIO MAROS**

ANTONIO MARGOS

MOJA DOMOVINA

Moje dvije domovine

Što da mislim? Jel' sam Hrvat ili Talijan? Uvijek su me svi pitali kako se osjećam, jedno ili drugo. Ali odgovorio sam i odgovorit ću unaprijed da se osjećam Hrvat i Talijan u isto vrijeme.

Ne znam zašto, ali lijepo mi je kada se nalazim i u Italiji i u Hrvatskoj, imam dobrih prijatelja u obe države.

Odje su se rodili moj roditelji žive rođaci, baka, djed i zato sam veseo da ih vidam, premda ostajem u Hrvatskoj mjesec dana, maksimalno dva. Ipak u Italiji se osjećam prekrasno jer imam više prijatelja. Međutim uvijek kada se moja obitelj odluči za putovanje u Hrvatsku u meni se probudi velika radost zato što mogu više vremena provesti u prirodi. To obožavam.

Mir, krajolik, kultura sve me privlači Hrvatskoj i još uvijek volio bih se približiti njoj, zato što zadovoljava moju želju za slobodom.

Antonio MRSIC

ŠTO ME VEŽE ZA HRVATSKU, A ŠTO ZA RIM

Najvažnija stvar koja me veže za Hrvatsku je moja obitelj. U Zagrebu je sva moja obitelj i ja se veselim kad se družim s njima.

Lijepo je kad završi škola i onda imaš cijelo ljeto ispred sebe i lijepo je kad se vraćaš svojoj domovini. Biti u svojoj domovini je kao biti kod kuće te sam sretan. Za mene ići u Hrvatsku je postalo nešto lijepo zato jer kad idem u Hrvatsku počinju zimski ili ljetni praznici i ja se osjećam "slobodno", u smislu da za puno dana neću trebati ići u školu i ne trebam se uatajati u 7:30 da bih u 8:00 bio u školi.

Suprotno je kad se iz Hrvatske vraćam u Rim. Jedino što me veseli je da kad dođem u školu mogu opet vidjeti moje prijatelje. Inače vratit se u školu nije nikad nešto lijepo, osobito ovu godinu u kojoj cu, poslije ljeta, ići u jednu drugu školu pa neću moći vidjeti stare prijatelje. Nadam se da ću u toj školu naći puno novih prijatelja i da ću opet poslije ljeta biti sretan da ih vidim.

Martinović Josip

Nostalgija

Za Zadar veže me sve.

Ponajviše moji prijatelji i obitelj.

Moja kuća, moj vrt, moja soba, moj stol, moja mačka.

Tamo sam se rodila i tamo želim živjeti.

Rim je jedan od najljepših gradova na svijetu, velika metropola i ima prekrasnih povijesnih građevina.

No za njega me ne veže ništa, osim moje majke i moje volje.

Dok živim ovdje i dok se ne preselim, s mislima

Paola Dukić

Paola Dukić

Jedno srce dvije Domovine

Rođena sam u Rimu, ali srce mi pripada drugoj domovini, Hrvatskoj. Ja se osjećam jako vezana za nju. Rado ju posjećujem kad god mogu, tri ili četiri puta na godinu. Kad dođem mojoj kući presretna sam, to je osjećaj koji ne mogu opisati. Vezana sam s njom jer tamo su mi korijeni, obitelj, i najdraži prijatelji.

Imam kuću u Slavoniji, gdje su ravnice i osjeti se miris slobode i prirode, trave, cvijeća, stabala i voća, a posebno moga grožđa suprotno mirisu smoga koji se može osjetiti u Rimu.

Ponosna sam na moju domovinu i kad god čujem njezino ime, Hrvatska, naježim se od sreće.

U Rimu sam rođena i zato volim ovaj grad.

Njemu nikad biti dosadno. Osim prijatelja, s njima češće pričaju i razni različite povijesne ljepote, i trgovci i razni povijesni spomenici. Zato je za mene kao jedan veliki muzej, zbog toga grad je pun turista, među kojima sretnem i naše Hrvate.

Ovo je moja druga Domovina, za mene je važno da se i tu mogu dobro osjećati. Želim imati dobre uspomene i o Hrvatskoj i o Italiji, jer mi je važna i jedna i druga strana.

AnaMarija Došlić

AnaMarija Došlić

MOJI OSJEĆAJI PREMA DOMOVINI

Ja sam Hrvat i kao Hrvat rođen sam u Hrvatskoj, samo što živim u Italiji, koja je postala moja druga domovina.

Kad idem u Hrvatskoj za praznike nisam jako uzbuđen. To je možda zato jer pozlje deset godina provedenih tamo vamo, taj odlazak mi je postao običan. Dok kad se vraćam u Rim malo mi ja draže. U Rimu je moj život. Tu idem u školu koja mi je postala kao sastajalište gdje se nalazim s prijateljima pet sati dnevno. Ja se ne mogu zamisliti u Zagrebu, ići u školu. Italija i talijanski način života su mi se uvukli ispod kože, toliko da se smatram talijanom i jedina stvar koju znam sa sigurnošću je da ću ostati živjeti u Italiji.

Tomislav Martinović

Moje dvije domovine

JA IMAM JEDAN VELIKI DAR, IMAM DVIJE DOMOVINE. JEDNA DOMOVINA ITALIA I U NJOJ GRAD RIM GDJE SAM SE RODILA I GDJE SU MOJI PRIJATELJI; DRUGA JE HRVATSKA I U NJOJ GRAD SPLIT GDJE IDEM ZA PRAZNIKE. TAMO SE ODMARAM I IMAM DRUGE PRIJATELJE.

JA VOLIM RIM ZATO JER TAMO IDEM U ŠKOLU. S MOJIM ŠKOLSKIM PRIJATELJICAMA I VOLIM PROŠETATI PO RIMU U VIA DEL CORSO, PIAZZA NAVONA, FONTANA DI TREVI, COLOSSEO I LUNGOTEVERE.

VOLIM SPLIT ZATO JER TAMO UŽIVAM PLIVATI U ČISTOM MORU, A NAKON TOGA NE RADITI NIŠTA. IPAK VOLIM I POSJETITI DIKLECIJANOVU PALACU. PRAVO JE BOGATSTVO IMATI DVIJE DOMOVINE.

Beatrice Bellini

Beatrice Bellini

ŠTO ME VEŽE ZA HRVATSKU, A ŠTO ZA RIM

Hrvatska je moja domovina, moja zemlja. To su moji ljudi, moji običaji, moje planine, ravnice i more. Sve me veže za nju. Tamo su moji rođaci, moji djedovi i bake, moji stričevi i strine, moje tete i teci.

Svaki put kad putujem veselim se jer znam da ću ponovno vidjeti osobe za koje sam vezana i koje volim.

Mi kao obitelj uobičajeno "selimo se" u Hrvatsku za Božić i ljetne praznike. Naravno kad se može rado si priuštimo koji vikend u Hrvatskoj ne samo preko praznika, nego i za trajanje škole.

Rado izlazim sa svojim rodicama jer veselim se kad sam s njima.

Također često mislim i na svoje prijatelje u Rimu jer se rado prisjećam svega što sam s njima proživjela i veselim se našem ponovnom susretu.

Radujem se Hrvatskoj, ali i Rimu.

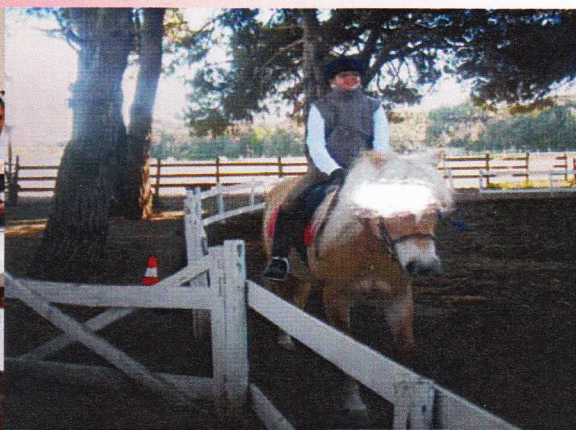
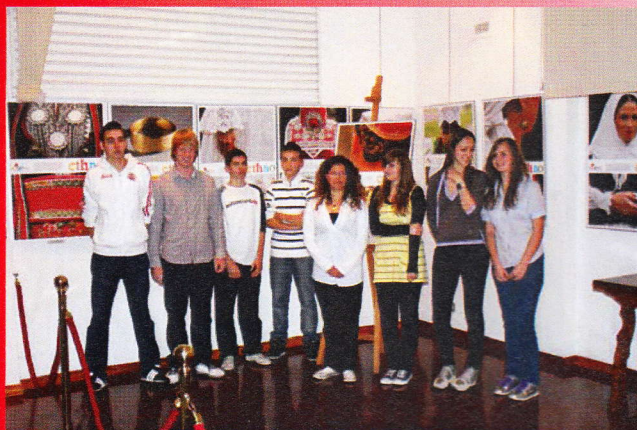
Rim je moj drugi dom: u Rimu živim, pohađam školu i idam na radujem se prijateljima.

Ovo je moj život
ga mjenjati!

Valentina Martinović

PRVI SREDNJE
VALENTINA MARTINOVIC

SVASTA PO MALO

O.S. Vladimir Nazor Nevidane

Osnovna škola "Vladimir Nazor" Nevidane

U ovoj školske godini započeli smo dogovaranje za bratimljenje naše dopunske škole i

O.S. "Vladimir Nazor" Nevidane te dolazak učenika u posjet učenicima i obiteljima HR dopunske škole u Rimu, nadamo se da će se ova naša inicijativa uspjeti ostvariti sljedeće školske godine. A sad malo o O.S. "Vladimir Nazor" Nevidane:

Još davne 1965. godine započelo se s izgradnjom škole u Nevidanima. Škola je građena dobrovoljnim radom mještana i financijskom potporom Fonda za školstvo Općine Biograd n/m. 9. rujna 1968. počinje nastava u novoj školskoj zgradi za učenike iz Nevidana, Mrljana i Dobropoljane. Učenici iz Banja i Ždreleca pohađaju nastavu u Banju, a učenici iz Pašmana i Kraja u Pašmanu. Za ove učenike nastava je organizirana u kombiniranim odijeljenima viših i nižih razreda.

Početkom sedamdesetih godina dovršena je cesta i bilo je moguće organizirati prijevoz za učenike školskim autobusom koji je nabavljen za tu svrhu.

Školske godine 1972./73. učenici viših razreda iz svih mjesta na otoku (osim Tkona) dolaze na nastavu u Nevidane. (školska zgrada je adaptirana).

Zbog ratnih opasnosti 1993. i 1994. prihvaćamo učenike iz Zadra, Biograda, Sv.Filipa i Jakova i Pakošтана, te se broj učenika u našoj školi udvostručuje.

18. 04. 1999. započinje adaptacija i dogradnja postojeće zgrade. Nastava se održava u Ždrelecu i Dobropoljani. Uvjeti nisu idealni, ali moramo biti strpljivi.

Prva etapa radova (prizemlje) na školi je dovršena te se vraćamo u Nevidane u studenom 2000. godine.

U ožujku 2008. započinju radovi na nadogradnji kata i izgradnji športske dvorane. Opet selimo u Ždrelec.

Radovi dobro napreduju te 1. rujna 2008. dolazimo u nadograđenu i uređenu školu.

Svi smo oduševljeni izgledom školske zgrade i organizacijom nastave. Proširena je knjižnica i čitaonica, informatika je u svojoj učionici, te organiziran kabinetski oblik rada..

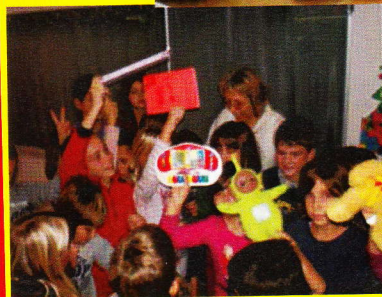
Okoliš škole krasi mirisni grmovi lavande i školski maslinik koji obrađuju vrijedne ruke naših djelatnika i učenika.

Školu obilaze učenici koji su je pohađali davnih godina kada nije ovako lijepo izgledala. Ali.... tada je bilo puno više učenika. Te davne 1969./70. godine kada je škola počela sa radom bilo je upisano 405 učenika. Broj upisanih učenika od tada je neprestano opadao, pa ih je školske godine 1981./82. upisano 204 a ove 2009./2010. školske godine imamo 160 upisanih učenika.

Nije se smanjivao samo broj učenika naše škole nego i broj stanovnika na našem otoku.

Nadamo se i željeli bismo da se poveća broj stanovnika našeg otoka kao i broj učenika naše lijepe škole.

U ovoj školi provela sam moje najljepše djetinstvo. još danas se sjetim učitelja koji su bili moji učitelji a jos dan danas neki rade i uče djecu mojih školskih prijatelja. ZRINKA BAČIĆ

Ove godine, 28. svibnja u Veleposlanstvu je upriličena tradicionalna predstava u prigodi završetka školske godine Hrvatske dopunske škole u Rimu. U prepunom višenamjenskom izložbenom prostoru Veleposlanstva djeca su izvela prigodni program pod vodstvom učiteljice Renate Grgurević. Na kraju programa.

Prof. Renata Grgurević i gđa Zrinka Bačić uredile su i iznimno bogato izdanje dječjeg lista te je isti uz đачke knjižice podijeljen svim polaznicima škole. Djeci, roditeljima i svim nazočnima obratio se veleposlanik Tomislav Vidošević koje se još jednom zahvalio svim dosadašnjim učiteljicama Dopunske škole, Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa po čijem programu se odvija nastava, Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u čijim prostorijama se ista odvija, te Talijansko-hrvatskoj udruzi u Rimu koja od samog osnutka škole podupire njezin rad.

U ime Talijansko-hrvatske udruge, njezin predsjednik dr. Mirko Šikić zahvalio se na tradicionalnom gostoprimstvu Veleposlanstva i prepoznatom značaju i podršci održavanju hrvatske dopunske nastave.

U ime roditelja, supruzi veleposlanika gđi Ivi Vidošević, veleposlaniku i svim djelatnicima Veleposlanstva zahvalila se dok je učiteljica Renata Grgurević već najavila buduću prigodni program za ovogodišnje božićne blagdane. U protokolarnom salonu Veleposlanstva po završetku programa upriličen je prigodni domjenak uz druženje svih nazočnih.

Zahvaljujemo na potpori i doprinosu za izdavanje našeg 5 broja

Veleposlaniku Tomislavu Vidoševiću te svim djelatnicima Veleposlanstva Republike Hrvatske u Rimu, Hrvatsko –Talijanskoj

Udruzi u Rimu te domaćinu Hrvatske dopunske škole u Rimu
Rektoru hrvatskog zavoda Sv. Jeronima Juri Bogdanu.

Sve mame Hrvatske dopunske škole u Rimu zahvaljuju: supruzi Veleposlanika RH gđi Ivi Vidošević na pozivu na tradicionalni prijem u prigodi Dana žena

Zahvaljujemo svim učenicima HR dopunske škole u Rimu, roditeljima
i prof. Renati Grgurević.

**VELIKA HVALA VELEPOSLANIKU
VIDOSEVICU I OBITELJI
OD SVIH RODITELJA
I UČENIKA HR SKOLE
U RIMU**

Uredili dječji list: prof. Renata Grgurević i Zrinka Bačić